

**ЦЕ
РІЗДВО**

Емма
Гезерінгтон

ЦЕ РІЗДВО

Переклад з англійської *Тетяни Щадило*

Львів | Видавництво Старого Лева | 2024

УДК 821.152.1-31

Г 46

Copyright © Emma Heatherington, 2023
This edition is published by arrangement
with Peters, Fraser and Dunlop Ltd. through Eastern
European and Asian Rights Agency, Ltd.

Translation copyright © 2024, by Vydavnytstvo Staroho Leva
(The Old Lion Publishing House, LLC)

Емма Гезерінгтон

Г 46 Це Різдво [Текст] : роман / Емма Гезерінгтон; пер. з англ. Тетяни Ща-
дило. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 424 с.

ISBN 978-966-448-370-1

Роуз завжди любила Різдво, але тепер усе змінилося. У пошуках за-
тишку та усамітнення вона тікає до котеджу в Донеголі, щоб у тихій
сільській місцині провести святковий час лише сама.

Чарлі вперше у житті планує зустріти Різдво на самоті. Можливо, для
когось це найпрекрасніша пора року, але не для нього. Не цього року.
Тож він винаймає котедж у тихому поселенні. Та коли у двері котеджу
увійшла незнайомка, обоє розуміють, що їхнє помешкання для відпуст-
ки заброньовано двічі. Кожен сподівався провести це Різдво наодинці,
але життя може змінитися назавжди, якщо двоє раніше незнайомих
людей, — а в кожного свої внутрішні травми, — погодяться провести
його разом.

УДК 821.152.1-31

© Емма Гезерінгтон, текст, 2023
© Тетяна Щадило, переклад, 2024
© Вікторія Котяш, обкладинка, 2024
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2024

ISBN 978-966-448-370-1 (укр.)
ISBN 978-1-804-94185-0 (англ.)

Усі права застережено

Моїй любій тітоньці Ейтні.

*Дякую тобі за все, а особливо за Різдво 1991-го
і за те, що ти зробила для нас в наші перші роки без мами*

Десять днів до Різдва

розділ перший

Роуз

Я не можу відвести від нього погляд.

Знаю, це не Майкл, та однаково підходжу ближче і ближче до цього незнайомця. Грає весела святкова музика.

Я нагадую собі дихати, коли йду через вестибюль готелю туди, де він спілкується з невеликою групою чоловіків за блискучою барною стійкою з червоного дерева. Його друзі не помічають мене, адже захоплюються кожним його словом, усміхаються, сміються — їх приваблює його шарм.

Бачу його темне волосся, помережане сивиною на скронях, те, як він жестикулює. Тепер я чую його заразливий сміх, моя голова йде обертотом. Бачу обриси його профілю — такого впевненого, авторитетного. Із вбудованих динаміків готелю лунає звична музика.

Я стою позаду нього. Руки тремлять. Ще до того, як я встигаю що-небудь сказати, він обертається.

— Та сама Роуз Квінн?

У нього чарівна усмішка.

В мене земля тікає з-під ніг.

— Браян Джонс, — каже він і простягає руку, щоб привітатись. — Чоловік Аліси.

Його рука гладка, шкіра — мов шовк, не така шорстка й обвітрена, як була в Майкла. Я ввічливо простягаю свою у відповідь, ширше розплющую очі і привітно усміхаюся.

— Так, Аліса, звичайно. Вона чудово доповнила ко-манду.

— І вже добре ладнає з колегами. Мені вдалося позна-йомитись тут з іншими покинутими чоловіками.

Моє серце несамовито калатає. Може, я захворіла. Та-кого зі мною ще не траплялося.

Рідко коли я не думала про Майкла упродовж остан-ніх кількох років, але мене ще не заносило в таку кала-мутну імлу, як зараз, щоб він мені аж ввижався. Але вже майже Різдво, і саме тепер втрата Майкла дусить мене більше, аніж в будь-який інший час року, загрожуючи перекрити дихання раз і назавжди.

— Я, власне, хотіла привітати усіх в *City Suite*, — ви-даю я, а мій голос різьоче контрастує з тою гіркотою, яку я відчуваю. — Будь ласка, пройдіть до зали поруч. Можете взяти напої з собою, звісно.

Я тремчу всередині, але моя впевнена поведінка ніко-ли мене не видасть. Я над цим багато працювала.

Обручка чоловіка виблискує на пальці, дзенькаючи об бокал, який він підіймає, і чоловік киває.

— Зараз будемо, — гукає той, коли я йду; мої губи трем-тять, а серце вистрибує з грудей. Я відчуваю, як його